

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

תוכן עניינים

- א. פיגל בקומץ ולא בלבונה בלבונה ולא בקומץ ... אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר 2
- ב. במנחת חוטא ובמנחת קנאות שאם פיגל בקומץ שהוא פיגול וחייבין עליו כרת שהקומץ הוא המתיר 3
- ג. שחט אחד מן הכבשים לאכול ב' חלות למחר הקטיר אחד מן הבזיכין לאכול ב' סדרים למחר ... אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר 4
- ד. שחט אחד מן הכבשים לאכול ממנו למחר הוא פיגול וחבירו כשר לאכול מתבירו למחר שניהם כשרים 4
- ה. בד"א בדמים הניתנין על מזבח החיצון 5
- ו. אבל דמים הניתנין על מזבח הפנימי כגון מ"ג של יום הכיפורים ואחת עשרה של פר כהן משוח ואחת עשרה של פר העלם דבר של ציבור פיגל בין בראשונה בין בשניה ובין בשלישית ... וחכ"א אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר 5
- ז. בפר ואפי' בדמו של פר 6
- ח. כהרצאת כשר כך הרצאת פסול מה הרצאת כשר עד שיקרבו כל המתירין אף הרצאת פסול עד שיקרבו כל המתירין 7
- ט. ארבעים ושלוש ... מערבין לקרנות ... שירים לא מעכבין 7
- י. פיגל בהולכה מהו אמר ר' יוחנן הולכה כקמיצה 9
- יא. אחרים אומרים הקדים מולים לערלים כשר הקדים ערלים למולים פסול וקיי"ל דבחצי מתיר פליגי 9
- יב. הקטיר שומשום לאכול שומשום עד שכלה קומץ כולו ... פסול 10

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>



הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת מנחות

דף טז.

א. פיגל בקומץ ולא בלבונה בלבונה ולא בקומץ ... אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר

כבר התבאר לעיל דף יג. ובזבחים מא: שי"א¹ שאם הישב בשעת קמיצה וגם בשעת ליקוט לבונה, ובמתן שניהם בכלי, ובהולכת שניהם למזבח, ובשעת הקטרת שניהם, מחשבת חוץ לזמנו הרי זה פיגול, אבל אם לא פיגל אלא באחד², כגון שחשב בשעת קמיצה ולא בליקוט לבונה, או בשעת מתן אחד בכלי, או בשעת הולכת אחד, או בשעת הקטרת אחד, הרי זו פסולה ואינה פיגול עד שיחשב מחשבת הזמן בכל המתיר שהוא הקומץ עם הלבונה בשעת קביצת הקומץ וליקוט הלבונה או בשעת נתינת שניהם בכלי או בשעת הולכת³ או בשעת הקטרת, דאין מפגלין בחצי מתיר⁴, וזה הקומץ והלבונה שניהם מתירין⁵ ובאחד מהם הוי ליה חצי מתיר.

וי"א⁶ שאף אם הישב בשעת קמיצה או בשעת נתינת הקומץ בכלי או בשעת הולכתו מחשבת הזמן, אע"ג שלא הישב בליקוט לבונה הרי זה פיגול כיון שאין עבודות הללו מתירי הקרבן.

¹ רמב"ם רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יג הלכה ו ה, ערוך השולחן העתיד סי' קנב סעי' א
² רמב"ם שם פרק טז הלכה זו מנחת חומא ומנחת קנאות שאין נותנים [עליהן] לבונה אין בהם אלא מתיר אחד [דהיינו] הקומץ. (מנחת חינוך שם).
³ מבואר דדוקא בהולכה זו פוסל מחשבה, אבל בהולכה דמתן כלי, היינו לאחר הקמיצה דנותנה בכלי והוליד ליתן בכלי אין המחשבה פוסלת. ובמשנה למלך שם הקשה, דלכאורה נראה במנחות ט"ז ע"ב דהילוך דמתן כלי על כרחך מפגל לכולי עלמא. עיי"ש מה שתירץ (מנחת חינוך שם אות ט). ועיין ליקוטי הלכות מנחות 17 מ שם"ל דאף בהולכה זו מפגל ע"פ הגמ' במנחות טז ע"ב.
⁴ ואפילו נתן הקומץ כמחשבת פגול ואת הלבונה בשתיקה לא הוי פגול ולא אמרינהן דכל העושה על דעת ראשונה עושה והוי כפיגל בשתיקה. ערוה"ש שם ה
⁵ והר"מ לשיטתו דתיכף היה ליקוט הלבונה ונותן בכלי על הסולת ומוליך שניהם יחד ונותנם על גבי האישים, א"כ נחשבים כאחד ולא נתפגל רק בחישוב בשניהם. אך דעת רש"י [מנחות י"ג ע"ב ד"ה ליקוט] והתוס' [שם ע"א ד"ה קמ"ל] אינו כן, וסוברים דהקמיצה ומתן כלי והולכה נתפגל בקומץ בלבד דהוי עבודה שלימה, דאין קמיצה בלבונה וגם לא מתן כלי בלבונה, עיי"ן רש"י שם [ט"ז ע"א ד"ה בקמיצה]. (מנחת חינוך שם אות ט).
⁶ ערוך השולחן העתיד שם בדעת רש"י מנחות טז ע"א ד"ה במה דברים אמורים והטעם נראה דבשלמא בשעת ההקטרה שזוהו גמר ההתרה וכיון שאין מתירין זה בלא זה בעינין שיפגל בשניהם דאל"כ אין שם מתיר עליהן, אבל בג' העבודות דלאו מתירין הן, והרי הולכה היא עבודה שאפשר לבטלה כדתנן ספ"ק דזבחים, ומ"מ

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>



התנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

אבל בשעת הקטרה לכו"ע כיון שהיא העבודה המתירה את קרבן המנחה והיא גמר ההתרה, אינו מפגל אא"כ חשב אף בהקטרת הלבונה.

ולפיכך חשב בשעת הקטרת⁷ הקומץ שיקטיר הלבונה למחר אינה פיגול שאין הקטרה מפלגת הקטרה⁸.

וכן אם הקטיר הלבונה לבדה או הקומץ לבדו והוא מחשב לאכול שירים למחר, הרי זו פסולה ואינה פיגול, שאין מפגלין בחצי מתיר.

אבל אם הקטיר את הקומץ לבדו וחשב שיקטיר לבונה למחר ואחר כך הקטיר הלבונה וחשב שיאכל השירים למחר, הרי זה פיגול⁹, שהרי פשטה מחשבת זמן בכל המנחה.

ב. במנחת חוטא ובמנחת קנאות שאם פיגל בקומץ שהוא פיגול וחייבין עליו כרת שהקומץ הוא המתיר

מנחת חוטא או מנחת קנאות¹⁰ שהיה עליה לבונה וחשב בה מחשבת הזמן קודם שילקט הלבונה הרי זו פסולה ואינה פגול¹¹, ואם אחר שליקט הלבונה חשב עליה מחשבת הזמן הרי זה פגול.

מפגלין בה שכך גזרה תורה, וא"כ גם בקומץ בלבד הוי פיגול, והכי נראה שאין שום ספק בזה. וכ"כ בתורת הקדשים ט. אות מ

⁷ רמב"ם שם ה"ה

⁸ ודבר זה אינו אלא במנחות דבזבחים ליכא ב' מתירים.

⁹ ועיין בערוך השולחן העתיד שם סעי' יג שהסתפק מה הדין בהקטיר הקומץ לאכול שירים למחר ואח"כ הקטיר הלבונה לאכול שירים למחר, שאפשר שאינו פיגול כיון שלא היו הקומץ והלבונה בחיבור אחד, או דילמא דהרמב"ם נקט מקרה שמפגל ממתיר למתיר לומר שפשטה בכולה, אבל אם בשניהם פיגל במחשבה אחת לשניהם אע"ג שלא היה בחיבור אחד הוי פיגול. ועיי"ש כיצד פשט זה לדינא.

¹⁰ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק טז הלכה י

¹¹ מילתא דפשיטא היא דכיון דאין שייך בהם לבונה אף אם נתן בה לבונה אין בה כח לפגל וכמ"ש רבינו פי"ד הל' ג' ופמ"ו הל' ב' והחידוש כאן אחר ליקוט הלבונה. מעשה רקח

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>



הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

ג. שחט אחד מן הכבשים לאכול ב' חלות למחר הקטיר אחד מן הבזיכין לאכול ב' סדרים למחר... אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר

חשב בעבודת¹² אחד משני הכבשים שיאכל כזית משתי הלחם למחר, וכן אם חשב בהקטרת אחד משני הבזיכין שיאכל כזית מלחם הפנים למחר, הרי הלחם פסול, ואינו פגול עד שיחשב בכל המתיר שהוא עבודת שני הכבשים והקטרת שני הבזיכין.

ד. שחט אחד מן הכבשים לאכול ממנו למחר הוא פיגול וחבירו כשר לאכול מחבירו למחר שניהם כשרים

חשב באחד¹³ משני הכבשים מחשבת הזמן, ועשה השני במחשבה נכונה, זה שעשאוהו במחשבת הזמן פגול והשני כשר.

וכבר התבאר לעיל דף טו: שאם שחט אחד¹⁴ מהן וחשב בשעת שחיטתו שיאכל מבשר השני למחר שניהן כשרים שאין מחשבין מזה על זה.

ואם חשב שיאכל מחבירו, וי"א¹⁵ שהוא ספק שמא היתה כונתו על הלחם והרי הוא ספק פגול¹⁶, וי"א¹⁷ שאינו פגול שודאי כונתו על הכבש השני.

¹² רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יז הלכה יד

¹³ שם הלכה טז

¹⁴ שם הלכה יז

¹⁵ בכס"מ שם הלכה יז שתמה אמאי לא הביאו רבינו, ועיי"ש במרכה"מ ובתורת הקדשים ה: אות ח פסק נמי שהוא ספק, ובלקוטי הלכות הקשה שאינו אלא מפגל בחצי מציר ואם כן לא הוי ליה אלא להיות איסור דרבנן ונשאר בצ"ע.

¹⁶ הנה לדעת רבינו דס"ל כל המחשבות האלו הם במחשבה בלב וכמש"כ המל"מ לעיל פי"ג ה"א לכאורה יש לעיין בזה כיון דתלוי במחשבתו והוא יודע איך היה מחשבתו ובשלמא לפירוש התוס' שהובא שם דתלוי בדבור אתי שפיר וי"ל דגם לדעת רבינו מיירי שאמר שחשב שיאכל מחבירו סתם ולא חשב בהדיא לא על כבש ולא על לחם אמנם לישנא דש"ס שם דילמא דפריש ואמר וכו' משמע כדעת התוס' ורש"י דבעי אמירה דוקא ועיין בסמ"ג שהביא ראיה כעין זה מהא דלעיל פי"ד ה"י יעוי"ש היטב. הר המוריה שם

¹⁷ כמעשה רקח שם דרבינו לא חש להך בעיא כלל דודאי מחבירו הוא הכבש וכמ"ש בגמ' תניתוה וכו' ולשון דילמא אינו אלא דברי רבי אבא זמ"י להעמיד בעייתו אבל לפי האמת הוא דבר פשוט תדע דבגמרא אהך

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>



הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת מנחות

ה. בד"א בדמים הניתנין על מזבח החיצון

כבר התבאר במסכת זבחים דף לו: שכל הדמים הניתנין¹⁸ על מזבח החיצון שנתן מהם מתנה ראשונה במחשבה נכונה ונתן ממתנה שניה ואילך במחשבת שינוי השם או במחשבת המקום או מחשבת הזמן הרי זה כיפר והורצה הקרבן ואם נתן את הראשונה במחשבת הזמן והשלים המתנות במחשבת המקום הרי זה פגול שמתנה ראשונה היא העיקר.

ו. אבל דמים הניתנין על מזבח הפנימי כגון מ"ג של יום הכיפורים ואחת עשרה של פר כהן משוח ואחת עשרה של פר העלם דבר של ציבור פיגל בין בראשונה בין בשניה ובין בשלישית ... וחכ"א אין בו כרת עד שיפגל בכל המתיר

עוד התבאר שם וברף מב: שכל הדמים¹⁹ הניתנין על מזבח הפנימי, כגון ארבעים ושלוש הזאות של יוה"כ כמבואר להלן, ואחת עשרה הזאות של פר כהן משיח ואחת עשרה של פר העלם דבר של צבור אם חסר אחת מהן לא

מתני' פשיט לחו הכי מחבירו הוא הכבש דקאמר דלאו מתיר ידידה הוא וכו' ופסקה רבינו כמתני' וכן נראה מדברי המבי"ט ז"ל בס' קרית ספר, ובהר המוריה כתב טעם אחר דהבעיא היה אליבא דר"מ דס"ל דמפגלין בחצי מתיר אמנם לרבנן דס"ל אין מפגלין בחצי מתיר ה"ה אם השב על הלחם אינו פגול לכן י"ל דלא מייתי לה רבינו אמנם מ"מ יש לעיין כיון דהא דאין מפגלין בחצי מתיר היינו דווקא לענין פגול אבל מ"מ מיהת דמיפסל משא"כ בהא דחישב על כבש חבירו דהוא כשר לגמרי אך י"ל דהתם הטעם משום דאיקבעו בחד מנא ולכן ס"ל לרבינו כרבנן דמפגל לגמרי ולר' יוסי אהני מיהת דהוי פסול משא"כ הכא דלאו בחד מנא הוי לכן הוי כשר לגמרי אולם סיים שם א"נ י"ל דס"ל דסתם לחבירו קאי על כבש והא דרחי הש"ס דילמא דקאמר מבשר וכו' דיהוייא בעלמא הוא ולכן לא הביא דין זה כלל ועיקר הדין דחישב על בשר חבירו כשר הוא וה"ה באמר לחבירו סתם דדינא הכי הוא וצ"ע בזה.

¹⁸ רמב"ם שם פרק יז הלכה א

¹⁹ רמב"ם שם פרק ב הלכה ג

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>



התנתא למשיחא בדרף היומי

מסכת מנחות

כיפר, אלא כולן הן עיקר הכפרה, שהרי הכתוב הקפיד על מניין שנאמר שבע פעמים.

וכיון שכל הדמים²⁰ הניתנין על מזבח הפנימי מעכבין זה את זה אם נתן אחת מהן שלא כתקנה אלא הפסיד בה המחשבה אע"פ שנתן כל השאר בתקנן הזבח פסול.

חשב בראשונה מחשבת הזמן ושתק בשאר או שנתן כולן בתקנן חוץ מן האחרונה²¹ שנתן במחשבת הזמן הרי זה פסול ואינו פגול עד שיזה במחשבת הזמן שהרי כלם כמתנה אחת הן ואין מפגלים בהצי מתיר.

ז. בפר ואפי' בדמו של פר

כבר התבאר במסכת יומא דף מט: שפר יום הכפורים²² אף על פי שכהן גדול קונה משלו שנאמר (ויקרא טז פסוק יא) פר תחטאת אשר לו, המקום הפקיר ממונו בו לכל אחיו הכהנים, שאילו לא היה להן בו שותפות לא היו מתכפרין בו, לפיכך אם מת כהן גדול קודם שישחט הפר, הכהן שעומד תחתיו אינו מביא פר אחר אלא שוחט את של ראשון, ואינו חטאת שמתו בעליה שתמות שאין חטאת הרבים מתה, שחט את הפר ומת קודם שיכפר בדמו, הכהן האחר נכנס בדם זה ומכפר בו.

²⁰ רמב"ם שם פרק יז הלכה א ב

²¹ עכ"פ שמענו בדמים הפנימים שייך פגול בדמים שאם הזה כל ההזאות במחשבת חוץ לזמנו הוי פגול וכדברי הרמב"ם, ולפ"ז צ"ל הא דתניא במנחות (יד, א): רבי אומר משום ר' יוסי פיגל בדבר הנעשה בחוץ פיגל בדבר הנעשה בפנים לא פיגל [חוץ להיכל ובפנים בהיכל וזהו בחטאות הפנימיות], כיצד, היה עומד בחוץ ואמר הריני שוחט ע"מ להזות מדמו למחר לא פיגל שמחשבה בחוץ בדבר הנעשה בפנים, היה עומד בפנים ואמר הריני מזה ע"מ להקטיר אימורין למחר ולשפוך שירים למחר לא פיגל שמחשבה בפנים בדבר הנעשה בחוץ, היה עומד בחוץ ואמר הריני שוחט ע"מ לשפוך שירים למחר פיגל שמחשבה בחוץ בדבר הנעשה בחוץ ע"ש.

והנה להך תנא אין פיגול כלל בדמים הפנימים שלא מפגלין ולא מתפגלין דאין פיגול לא על מחשבת פנים ולא על מעשה פנים, וצ"ל דפליג אמשנה דזבחים ואברייתא דשם, ודבריו כעין דברי ר"ש בזבחים (מג, א) דכל שאינו על מזבח החצון כשלמים אין חייבין עליו משום פגול, אלא דר' יוסי סבר דיש גם במזבח הפנימי פגול אלא דמפגל ומתפגל רק בדברים שבחוץ. ערוך השולחן העתיד הלכות פסולי המוקדשין סימן קנג סעיף ה -

1

²² רמב"ם הלכות עבודת יום הכיפורים פרק ה הלכה יג

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>



הלכתא למשיחא בדרה היומי

מסכת מנחות

דף טז:

ח. כהרצאת כשר כך הרצאת פסול מה הרצאת כשר עד שיקרבו כל המתירין

עוד התבאר שם ושם דף כח: שהאוכל פיגול אינו חייב²³ כרת על קדש שיש לו מתירין, עד שיאכל ממנו אחר שקרבו מתירין, אבל אם אכל את הבשר קודם זריקת הדם אינו לוקה, זה הכלל כל שיש לו מתירין אין חייבין עליו משום פגול עד שיקרבו מתיריו כהלכתן.

ט. ארבעים ושלש ... מערבין לקרנות ... שירים לא מעכבין

עוד התבאר שם שפר ושעיר של יום הכפורים דם כל אחד מהן טעון שמונה הזיות על בין הבדים ושמונה על הפרוכת, ומערב דם הפר והשעיר ומזה משניהם ארבע הזאות על ארבע קרנות מזבח הזהב שבהיכל, ושבע הזיות על אמצעו של מזבח זה.

וכבר התבאר במסכת יומא דף נג: שמוזה מדם הפר והשעיר שניהן ביום הזה ארבעים ושלש הזיות²⁴, ואלו הן – מזה תחילה מדם הפר שמונה הזיות בקדש הקדשים²⁵ בין בדי הארון, קרוב לשטח העליון של הכפורת בטפח²⁶ שנאמר (שם פסוק יד) וְלִפְנֵי הַכֹּפֶרֶת יָזָה וּגֹז, וי"א²⁷ שעמד בין הבדים, ומזה שם אחת למעלה ושבע למטה, מפני השמועה למדו שזה שנאמר שבע פעמים

²³ רמב"ם שם פרק יח הלכה זו

²⁴ רמב"ם הלכות עבודת יום הכיפורים פרק ג הלכה ה

²⁵ רמב"ם שם פרק ד הלכה ב

²⁶ רמב"ם שם פרק ג הלכה ה

²⁷ לשון הרא"ש והרמב"ם משמע שאינו אלא מזה בין הבדים אך לא הזכיר שעמד

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרה היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>



הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסכת מנחות

יזה יתר על הזייה ראשונה, ובבית שני היזה כנגד אבן השתיה אחת למעלה ושבע למטה²⁸.

ואחר כך יוצא מן ההיכל ושוחט את השעיר ומקבל את דמו ונכנס בו לקדש הקדשים ומזה מדם השעיר בין בדי הארון שמונה, כדרך שהזה בדם הפר, ומזה אחת למעלה ושבע למטה

ואחר כך נוטל דם הפר מעל הכן ומזה ממנו על הפרוכת כנגד המקום בו היה הארון בבית ראשון ובמזרח הפרוכת במקום המכוון כנגד בדי הארון²⁹ שמונה הזיות, אחת למעלה ושבע, ומונה כדרך שמונה בפנים, ואין צריך שיגע הדם בפרוכת³⁰. ומניה דם הפר ונוטל דם השעיר וחוזר ומזה מדם השעיר כן על הפרוכת שמונה הזיות אחת למעלה ושבע למטה, ומונה כדרך שמונה בפנים

אחר כך מערב שני הדמים³¹ דם הפר ודם השעיר שמערה דם הפר לתוך המזרק שבו דם השעיר וחוזר ומריק ממזרק המלא לתוך הריקן ומחזיר הכל למזרק שהיה בו דם הפר כדי שיתערבו יפה יפה.

והתבאר שם עוד בדרף נח: לאחר שגמר להזות על הפרוכת ועירב דם הפר ודם השעיר נותן ארבע מתנות על קרנות מזבח הזהב ושבע מתנות על גגו של המזבח ויוצא ושופך שירי הדם על יסוד מערבי של מזבח החיצון.³² שכל החטאות הנשרפות³³ דמם נכנס לפנים להיכל שירי הדם שופכן על יסוד המערבי של מזבח החיצון שהוא פוגע בו תחילה בצאתו מן ההיכל.

וכל אלו הארבעים ושלוש הזיות טובל אצבעו בדם טבילה על כל הזייה לא שיזה שתי הזיות מטבילה אחת.

²⁸ שושנים לדוד מסכת יומא פרק ה משנה ג

²⁹ מ"מ שם

³⁰ רא"ש וז"ל "לא היו הדמים נוגעים בפרוכת". הר המוריה מעשה הקרבנות שם

³¹ שפסק רבינו מערבין לקרנות ועיין חסד לאברהם ומרכה"מ שם פרק ג הלכה ה

³² דבחטאות פנימיות כתיב אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד והוא מערבי שפוגע בו תחלה בצאתו

אבל בחיצוניות כתיב אל יסוד המזבח ולכך פנימיות מפורש וחיצוניות סתום. כסף משנה הלכות מעשה

הקרבנות פרק ה הלכה י

³³ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק ה הלכה יא

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>



הלכתא למשיחא בדרה היומי

מסכת מנחות

גמר מתנות³⁴ המזבח ואחר כך נשפך הדם אינו צריך להביא דם אחר, ששפיכת השירים על מזבח החיצון אף מהדמים הפנימים אינם מעכבין.

ואם דם הפר הוא שנשפך קודם שיגמור כל המתנות הרי זה מביא פר אחר, ויחפון קטרת פעם שנייה אחר³⁵ שחיטת הפר, ויקטיר הקטורת ואחר כך יביא דמו ויזה ממנו. שקטרת שחפנה קודם שחיטתו של פר לא עשה ולא בלום.

י. פיגל בהולכה מהו אמר ר' יוחנן הולכה כקמיצה

אף בהולכת³⁶ המנחה שייך מחשבת פיגול, ולכן חשב מחשבת חוץ לזמנו בעת הולכת הקומץ ליתנו לתוך הכלי או בעת שהוליד הקומץ להקטירו הרי זה פיגול.

יא. אחרים אומרים הקדים מולים לערלים כשר הקדים ערלים למולים פסול וקיי"ל דבחצי מתיר פליגי

כבר התבאר במסכת פסחים דף סג: שמכיון הכלל בפגול³⁷ הוא שאינו נחשב פגול עד שיקרבו כל מתיריו ומתיר הזבחים הוא זריקת הדם ומתיר המנחות הוא הקטרת הקומץ והלבונה שזהו במקום זריקה. ולפי"ז יש שני מתירים במנחות. ונפסק שאין פגול עד שיפגל בכל המתיר, שאם פיגל בקומץ ולא בלבונה בלבונה ולא בקומץ אין בו כרת עד שיפגל בשניהם בכל המתיר.

ולפיכך הדין כן הוא גם שוחט את הפסח ואמר סימן ראשון למולין וסימן שני אף לערלים, או להיפך. אין הקרבן פסול שכשם שאין מפגלין בחצי מתיר. כך אין מחשבת לערלים בחצי מתיר כלומר בסימן אחד.

ואף על גב שדין אין מפגלין בחצי מתיר אינו אלא שאינו פיגול אך בכל זאת הקרבן פסול מדרבנן. לא גזרו חכמים אלא בדבר שהוא במקום אחד מתיר שלם ועכשיו פיגל

³⁴ רמב"ם הלכות עבודת יום הכיפורים פרק ה הלכה ח

³⁵ כפי שתקן הגירסא בערוך השולחן העתיד שם סעיף יג

³⁶ תורת הקדשים שם

³⁷ כלומר מחשבת חוץ לזמנו שעושה עבודת הקרבן כדי לאכול וכיו"ב חוץ לזמנו.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרה היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>



התנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

בו ולא בחבירו שגוזרים זה שלא פיגל אטו זה שפיגל כלומר שמא יבא להתירו כשהוא מתיר בפני עצמו אך אין מה לגזור סימן אחד אטו סימן אחר בבהמה שהרי אינו כשר כלל בסימן אחד³⁸.

יב. הקטיר שומשום לאכול שומשום עד שנלה קומץ כולו ...

פסול

הקטיר כדי שומשום³⁹ מן הקומץ עם הלבונה והוא מחשב שיאכל כדי שומשום מן השירים למחר, עד שהשלים כל הקומץ עם הלבונה במחשבת הזמן הרי זו פסולה ואינה פגול⁴⁰, שאע"פ שדרך אכילה בכך מעט מעט, אין דרך הקטרה בכך אלא הרי זו כמנחה שלא הוקטר קומצה.

³⁸ ערכי תנאים ואמוראים ערך רב יצחק בר אבין

³⁹ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק טז הלכה ט

⁴⁰ ורבינו לא פסק כמ"ד כשר משום דהוי ספיקא ולחומרא ולא פסק כמ"ד פגול וחייב כרת משום דספק עונשים להקל. ועי"ל דמעמיה משום דמ"ד כשר ה"ל חד לגבי תרי דפסלי ומ"ד דחייב כרת הו"ל חד לגבי תרי דפטרי ליה. כס"מ שם. ועיין ירושלמי יומא פ"ב ה"א (רמזותיו לעיל פי"א הט"ו) דריב"ל ס"ל דאין דרך הקטרה בכך יעו"ש והלכה כמותו לגבי דר' יוחנן דפליג עליה שם וס"ל דדרך הקטרה בכך והא דפסק דדרך אכילה בכך משום דס"ל דמאן דס"ל דלאו דרך אכילה בכך הו"ל חדא ואין דבריו של אחד במקום שנים וע"ד שכתב מרן. הר המוריה שם. י נראה דרבינו למעמיה דפסק כרבא דאין הקטרה פחות מכזית וא"כ אין דרך הקטרה, ודרך אכילה דאנן קי"ל דא"צ כדי אכילת פרס כמו שכתב רבינו לעיל פי"ד ה"י. ישועות מלכו וכן במעשה רקח ובמרכה"מ

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

